Україна моя, рідна мати моя.
Хто ти є, хто ти є?
Я питаю про те навесні солов’я,
Я запитую серце своє.
Хто ти є, хто ти є?
Я запитую серце своє.
Я питаю про те у блакитних садів,
Я питаю широкі лани,
Я звертаюсь у небо до вольних орлів,
І наслухую мову луни.
Я питаю в орлів —
І наслухую мову луни…
Мені каже Дніпро:
— Україна — то Я.
А Карпати високі здаля
Все шепочуть: — У горах Матуся твоя,
Невмируща Вкраїнська земля.
Шепчуть гори здаля:
— Невмируща Вкраїнська земля.
Вірю, знаю: — У горах Матуся живе,
У Дніпровському потоці співа,
Її серце — то небо весни грозове,
Її дума — печаль Світова.
Її серце — живе,
Її дума — печаль Світова.
І зірки вдалині — то Вкраїни вогні.
То все — ти, то все — ти!
Струни кобзи дзвенять,
Україно, в мені,
Ніби райдужні в небі мости.
То все — ти, то все — ти,
Ніби райдужні в небі мости.

1972 р.